

тивно: „Донасѣха при него дѣцата, за да ги благослови; ученицитѣ Му не пущаха дѣцата. Като видѣ това, Исусъ имъ каза: „оставете дѣцата, да идватъ при мене, защото такава е волята Божия и тѣхно е Царството Небесно“.

„Истина Ви казвамъ: който не стане чистъ и невиненъ като дѣцата, той не ще влѣзе въ него.

„И като ги пригърна, тури ржцѣтъ си на тѣхъ и ги благослови“.

Четеше той съ прѣсипналъ, сѣкашъ чуждъ гласъ. Свърши и сложи книгата, но не стана, както обикновено правѣше, а остана на мѣстото си и не отдѣляше очи отъ книгата. Дѣцата напрегнато го гледаха и само двамата Зафирови, изправени прѣдъ класа, гледаха вжжето отпрѣдъ си.

— „Оставете дѣцата да идватъ при мене, защото тѣхно е царството Божие!“ каза учительтъ слѣдъ малко мълчание и дълбоко въздъхна.

Надъ писмената му маса въ кжщи висѣше картина: Исусъ благославя дѣцата. Той често гледаше тази картина, когато му ставаше тежко въ училище, много често . . . Срѣдъ множеството имаше и изпокжсани дѣца, съ боси крака; но спасителтъ благославяше и тѣхъ. Майкитѣ ги бѣха довели при великия приятелъ на възрастнитѣ и дѣцата, защото вѣрваха въ Него . . . И сега прѣдъ него, прѣдъ младия учитель, стояха двѣ изоставени и подивѣли дѣца, измръзнали, гладни, изпокжсани... Дѣца, които нѣмаха майка, която да се загрижи за тѣхъ и да вѣрва въ Спасителя.

„—Оставете дѣцата да идватъ при мене, защото е тѣхно царството Божие“. Пакъ повтори учительтъ светитѣ думи, но тѣй нѣжно, че дѣцата и